

nrg מעריב**לחץ הרבנים מנע את תרומת איברי אבי כהן**

משפחתו של אבי כהן כבר הסכימה לתרום את אבריו, אבל אז אברכים התנפלו על המשפחה ההמומה והבטיחו "עוד שבוע הוא מתעורר". בני המשפחה קרסו והתחרטו

בן כספית | 30/12/2010 8:22

תגיות: אבי כהן, הרב אליעזר ברלנד, שובו בנים, תרומת איברים, כרטיס אדי, בשעה שש בערב, ביום שלישי, הסכימה משפחת כהן לתרום את איבריו של אבי. את הדחיפה האחרונה להסכמה הזו נתן הרב הראשי הספרדי לישראל, שלמה עמאר, שהתקשר אישית לתמיר כהן, הבן, ואמר לו דברים ברורים ואמיצים: אבא שלך מת, מוות מוחי הוא מוות על פי ההלכה, אין תקדים רפואי ליציאה מכזה מצב, תתרמו את איבריו ותצילו חיים, זו מצווה בישראל.

- כך מנעו הרבנים את תרומת האיברים

בן כספית אל דסה

תמיר כהן, בעיצומו של השבוע הקשה בחייו, השתכנע. גם המשפחה. מתאמת ההשתלות של איכילוב, שהיתה בחדר, קיבלה את ההסכמה הרשמית של המשפחה ויצאה לרגע אחד כדי להביא את טופס ההסכמה ואת מנכ"ל איכילוב, הפרופסור גבי ברבש, על מנת שיחתום על הטופס יחד איתה (נדרשות שתי חתימות).

הרגע הזה, מתברר, היה גורלי. במהלכו קיבל תמיר כהן שיחת טלפון משחקן עבר של מכבי תל-אביב שחזר בתשובה. השחקן אמר לו "תמיר, אל תעשו את זה. אל תתרמו את האיברים של אבא שלך. אם תתרמו, אתם רוצחים אותו. אל תרצחו את אבי כהן".

תמיר כהן ניסה לצאת רגע מהחדר כדי לשאוף אויר, אבל שם הוא נתקל באברכים שהחלו להגיע לאיזור. הם הריחו, כנראה, את הדילמה המשפחתית ובאו. לא כדי לסייע, לא כדי לעזור, אלא כדי למנוע. האברכים החלו ללחוץ. חלק מהם הגיע משיבת "שובו בנים". הם ניסו למכור לכהן שהרב של הישיבה, אליעזר ברלנד, בדק ומצא ש"אבא

שלך יקום על הרגליים בעוד שבוע". לא לתרום את האיברים שלו. תרומת איברים זה רצח.

הסצינות המתוארות כאן היו מחרידות. עדי ראייה, מתוך החדר, לא האמינו למראה עיניהם. משפחת כהן המותשת, ההרוסה, ההמומה, במצב שאף אחד מאיתנו לא מאחל לעצמו, נתקלה בקנאות הקיצונית ביותר שאפשר להעלות על הדעת, ברגע הכי קשה וקורע שאפשר לדמיין.

חובה להגיד כאן: משפחת כהן החליטה מה שהחליטה ואף אחד לא יכול לערער על החלטתה. אין לקנא בהם ואין לשפוט אותם בצערם. זכותם המלאה לקבל את ההחלטה שקיבלו. הסיפור הוא לא משפחת כהן, אלא המעטפת הקיצונית, הפרימיטיבית, שהסתערה עליה. תעשיית ה"רבנים", שלא רק ממוטטת את הנאורות הישראלית, אלא עושה גם עוול גדול ליהדות ולרוב-רובם של היהודים המאמינים בישראל, שיודעים כמה חשוב לתרום איברים, כמה חיוני להציל חיים.

נחזור לדרמה באיכילוב: בעוד תמיר כהן נחשף ללחצי הטלפונים והאברכים, המשיכו אנשי בית החולים בהליך ההתרמה. הם לא ידעו שהסכמתה של משפחת כהן מתמוססת אל מול הלחץ הברוטלי. אנשי איכילוב שיגרו הודעה למרכז ההשתלות, שם החלו לעבור על רשימת מושתלים פוטנציאליים. על פי אחת הגרסאות, מושתלים כבר קיבלו הודעות להגיע לבית החולים. במקביל החלו לעבוד על הודעה לתקשורת. הפרופסור ברבש התקין עצמו להגיע לחדר בו המתינה המשפחה ולחתום על הטפסים. אלא שהמשפחה כבר היתה במקום אחר מבחינה נפשית. "ההחלטה עוד לא נפלה", אמרו בני המשפחה, תנו לנו לחשוב פעם נוספת.

הרב אליעזר ברלנד במימון עם בן נחמן ברלנד צילום: באדיבת אתר בחדר חרדים

משעה שמונה וחצי בערב ועד עשר וחצי בלילה שם ישבו שם. קיבלו עוד הרבה מאוד שיחות טלפון של רבנים, לחשנים ואצטגנינים מכל רחבי הארץ. כולם הפצירו "לא לתרום". העובדה שאבי כהן חתם ביוזמתו של כרטיס תורם של אד"י נסוגה בפני הלחץ הזה. גם דבריהם האמיצים והנכוחים של בוני גינצבורג ואריה אלטר, חבריו הקרובים, לא עזרו. בוני ואלטר הפצירו: תתרמו, אבי רצה, אבי חלם שכל שחקן כדורגל יחתום על כרטיס אד"י. אבל הפור כבר נפל. המשפחה לא הצליחה לעמוד בלחץ.

למרות שאבי כהן לא היה אדם דתי, למרות שחבריו סיפרו שוב ושוב

שהוא לא שמר מצוות, לא הקפיד על כשרות, חתם על כרטיס תרומת איברים בלב שלם ובכוונה גדולה וחלם, באמת חלם, להחתים על כרטיס כזה את כולם.

אין לקנא במשפחת כהן על מה שעבר עליה בימים הנוראים האלה. בואו ניקח לדוגמה את הרב איפרגן, הלא הוא הרנטגן. יום אחד התקשרו אנשיו לבית החולים וסיפרו ש"הרנטגן באויר". מתברר שאחד הטייקונים הכלכליים המפורסמים במדינה שכר עבורו מסוק שמביא אותו מהצפון הישר לאיכילוב כדי לברך ברכה דחופה את אבי כהן. אנשיו של הרנטגן ביקשו מאנשי בית החולים לפתוח את מנחת המסוקים עבור מסוקו של הרב. "אין דבר כזה", אמרו בבית החולים, ובצדק, יש פרוטוקול ברור לפתיחת המנחת הזו, שכמעט לא פועל בימים כתיקונם ומיועד אך ורק להנחתת פצועים קשה.

הרנטגן, הרב יעקב ישראל איפרגן, במהלך טקס. צילום: ארסון יהודה לחיאני

הרנטגנים התעקשו, אבל לא עזרו להם. אנשי בית החולים אמרו להם שיחתו בשדה דב ובית החולים ידאג להביא את הרב במהירות בלי חיכוך ומגע מיותר עם קהל הישר לחניית ההנהלה, משם במעלית מיוחדת ישר לתוך המחלקה, "יברך ויירד בחזרה". כך הסכם.

מה קרה במציאות? הרנטגן הגיע, קודם עשה סיבוב בקניון, אחר-כך בלובי, אחר-כך מול המצלמות והמיקרופונים של כל הערוצים, הליון וחזור, ואחר-כך בין מיטות החולים השונים, וחילק ברכות לכל דורש.

הרנטגן התעכב ליד מיטתה של חולה ששכבה אף היא במצב הקרוב מאוד

להגדרה "מוות מוחי". משפחתה כבר הסכימה לתרום את איבריה. אבל הרב פסק: "תעשו לה ניתוח". המשפחה התבלבלה, חזרה בה מהסכמתה. כעבור כמה שעות החולה נפטרה. איבריה לא נתרמו.

באיכילוב ניסו להחזיר מלחמה. הזמינו אנשי בטחון שירחיקו את האברכים ששוטטו במחלקה. ניסו לדבר על ליבם של בני המשפחה, להחזיר את ההחלטה ההיא, אבל המאבק היה אבוד. המשפחה, ואין להאשים אותה, נשברה וכרעה. האיברים לא נתרמו. אבי כהן, ספורטאי ענק ואדם

מקסים, הלך לעולמו. במותו, לא ציווה לאחרים את החיים. אבל הסיפור הזה יותר גדול מהסיפור של אבי כהן. זה הסיפור על הפרצוף שלנו, על מה שקרה לנו, על מה שנהיה מאיתנו.

רוצה לקבל את כל המבזקים של **חמערב לסלולרי שלך? לחץ כאן**